

מִרְיָשׁ טוֹרָא, וְרַהֲטָת, וּטְמִירַת גְּרַמָּהָא. וְכָל שְׂאֵר
חַיִּיתָא אֲבִתְרָהָא רַהֲטִין, וְלֹא מִשְׁכָּחִין לָהּ וְאִזּוּ הִיא יוֹרֶדֶת

מראש ההר והיא רצה ומחביאה את עצמה ומעכבת בידה את השפע עד שיעשה משפט

באותם הרשעים שגרמו את עיכוב השפע, ואז כל שאר החיות רצים אליה והם לא מוצאים

אותה (רמ"ק). הִנֵּה הוּא דְּכָתִיב, (תהלים מב) כָּאֵיל תִּעְרוֹג עַל

אֲפִיקֵי מַיִם וְזֶהוּ מִשְׁכָּח בַּפֶּסוּק 'כאיל תערוג אל אפיקי מים'. מַאי עַל

אֲפִיקֵי מַיִם וְזֶהוּ סוּד אֲפִיקֵי מַיִם. עַל אֲפִיקֵי מַיִם מִהֲנָהוּ

דְּאֲתִיבָּשׁוּ, וְעֲלָמָא צָחִי עַל מִיָּא, בְּדִין תִּעְרוֹג. אלא הם סוד

המקומות שהיה בהם את שפע המים והם התייבשו, וזו האילה שהיא השכינה היא עורגת

וצועקת לקב"ה על כך שהעולם צמא למים.

כשהאילה מעוברת ומגיע זמנה ללדת – הקב"ה מזמן לה נחש גדול

בְּשַׁעֲתָא דְּאֲתַעְבְּרַת, אֶסְתִּימַת [רעב] והנה בשעה שהיא מתעברת אז

נסתם רחמה, דהיינו שכאשר מעוברת המלכות בשפע אז היא אינה יכולה

אור הרשב"י

בהסתרת סודו ואמר בהאי מלה לא תשאל.
וביום שמוז"ל ביאר לנו המאמר הזה היינו
יושבים בשדה תחת האילנות ועבר עליו
עורב אחד צועק וקורא כדרכו ומוז"ל ענה
ואמר אחריו ברוך דיין האמת, שאלתי את
פיו וא"ל כי א"ל העורב ההוא כי לפי שגילה
הסוד הזה לכל בני האדם בפרהסיא לכן
נענש בעת ההיא בב"ד של מעלה וגזרו עליו

[רעב] וכתב המק"מ שמאמר זה עוסק במוחין
דקטנות וכדאיתא בשער הכוונות – דרושי
הפסח דרוש יב וז"ל: ובוה יתבאר לך לשון
מאמר אחד מס"ה בפ' בשלח בדרך ג"ב ע"ב
בענין קריעת י"ס בפ' מה תצעק אלי ואמר
שם רשב"י ע"ה בהאי מלה לא תשאל ולא
תנסה את ה' ובודאי שביאור המאמר הזה
עמוק מאד כיון שמצינו לרשב"י ע"ה שהפליג

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

להוריד אותו למטה כי יש פחד מאחיזת הקלי' (רמ"ק), כִּיּוֹן דְּמָטָא זְמָנָא
לְמִילָד, נְעָאָת וְרַמָּאָת קָלִין, קָלָא בְּתָר קָלָא, עַד שְׁבַעִין
קָלִין, בְּחֻשְׁבָּן תִּיבִין (תהלים כ) דִּיעֲנֹךְ יְהוָה בְּיוֹם צָרָה,
דְּאִיהִי שִׁירְתָּא דְּעוֹבְרָתָא דָּא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁמַע
לָהּ, וְזָמִין לְגַבְיָהּ. וכאשר מגיע זמנה ללדת היא גועה וצועקת קולות אחר קולות,

עד מנין שבעים קולות כמנין שבעים תיבות שיש במזמור יענך ה' ביום צרה שאת זה המזמור

אור הרשב"י

העליון או בשאר דרוש חכמת האמת שהם
ענינים למעלה, אין לאדם כל כך סכנה כמו
בזמן שעוסק בסודות זמן הקטנות, כי
בהתעסקו בהם הנה החיצונים מתעוררים
בהם ומתאחזין שם ומזכירים עונותיו של
האדם המתעסק בהם. וז"ל משה רבינו ע"ה
רבן של נביאים שנאמר בו וינס משה מפניו,
והטעם הוא לפי שענין המטה אשר נהפך
לנחש הוא בחי' קטנות דז"א הנקרא נחש
כמ"ש בע"ה ובהיותו מתעסק בדרוש ההוא
נתיירא וינס מפניו, ולכן הסוד הזה צריך
להעלימו אם מפאת עצמו ואם מפני שאין אנו
יודעים אמיתות אפילו טפת נגזיר של חרדל
מן הדרוש ההוא. ועי"ש בביאור המאמר.

ובזה כתב הר"י פתיא בספרו בית לחם
יהודה בשער כ"ב פ"א שאיתא בעין חיים
כתיבת יד שכשגילה הרב פרק זה מת בנו
משה, ור"ל וכל אדם צריך להיזהר שלא
להאריך בו וטוב שילמוד אותו בשבת וביו"ט
ובר"ח ובלילה אחר חצות.

שימות בנו הקטן, ותיכף הלך לביתו ובנו היה
מטייל בחצר ובאותה הלילה חלה את חליו
ומת אחר ג' ימים רחמנא ליצילן, ולכן ראוי
לכל בעל נפש הרואה הדברים האלו
להסתירם בתכלית הסתר וזולת הכלל
הנודע בכל החכמה הזו כי כבוד אלהים
הסתר דבר, ואין מקום להאריך בזה כי
הדברים נודעים וכל מה שיסתיר האדם
הסודות מלגלותם למי שאינו ראוי הוא
משובח ומכובד בפמליא של מעלה. והעושה
היפך מזה מכנים עצמו בסכנה עצומה בעוה"ז
במיתת עצמו בהכרת ח"ו ובמיתת בניו
הקטנים נוסף על עונש נשמתו בנהינם שאין
קין לעונשו וכמו שהזכיר רשב"י ע"ה בסוף
אדר"ז וע"ש.

והטעם שנענש מוז"ל בביאור מאמר זה וכמו
שהזכיר רשב"י ע"ה עצמו שאמר בהאי מלה
לא תשאל, הענין הוא כי הנה נודע שאין
החיצונים נאחזין אלא במוחין של קטנות כי
הם דינין תקיפין ובהיות האדם מתעסק
בסודות התורה אם יהיה בענין זמן הגדלות

משוררת אותו זו המלכות המעוברת, ואז הקב"ה שומע אותה והוא מוכן אצלה בכדי להושיעה, דהיינו שכאשר מגיעה הזמן להוליד את השפע היא צועקת ומתפללת דרך הז"ת עד שהבינה שומעת את קולה ומזומנת להושיעה. **כִּדְיִן אֶפִּיק חָד חוּיָא רַבְרָבָא, מְגוּ טוּרֵי חָשׁוּךְ וְאֶתִי בֵּין טוּרִין, פּוּמִיָּה מַלְחָכָא בְּעַפְרָא, מָטִי עַד הָאֵי אֵיל, וְאֶתִי וְנָשִׁיךְ לָהּ בְּהָהוּא אֶתֶר, תִּרִי וְמָנִי** ואז הקב"ה מוציא נחש גדול מתוך הרי החושך והוא בא בין ההרים ואת פיו הוא מלחך בעפר עד שהוא מגיע אל זו האילה ואז הוא נושך אותה פעמים באותו מקום, [רעג] דהיינו שאז הבינה מעוררת את היסוד דקטנות מתוך הגבורות דקטנות הנקראות הרי החושך, ואז פה היסוד לוחך את המלכות הנקראת עפר ובזה הוא מתייחד עם המלכות כשהוא בסוד הקטנות הנקרא נשיכה.

אור הרשב"י

לה נחש והוא נושכה, ואבריה מתרפין, וכשהיא יולדת מה הקדוש ברוך הוא עושה, ממציא לה עשב, והיא אוכלת ומתרפא, הדא היא דכתיב עושה גדולות ולא נדע (איוב ל"ז ה'). רבי לוי בשם רבי שמעון בן לקיש האילה הזו אבריה תשים, והיא מבקשת מים, והיא יראה מחיה רעה, מה הקדוש ברוך הוא עושה, מכניס בה רוח תזוית מקשת ברגליה ומקשת בקרניה וחיה רעה שומעת ובורחת, הדא הוא דכתיב ירעם אל בקולו נפלאות עושה גדולות ולא נדע.

[רעג] כדאיתא בבבא בתרא דף טז עמוד ב' חולל אילות תשמור – אילה זו רחמה צר, בשעה שכורעת ללדת, אני מזמין לה דרקון שמכישה בבית הרחם ומתרפה ממולדה, ואלמלי מקדים רגע אחד או מאחר רגע אחד מיד מתה.

וכן איתא במדרש שמואל פרשה ט' אמר רבי יודן כתיב הרים הגבוהים ליעלים וגו' (תהלים ק"ד י"ח), רבי לוי בשם רבי שמעון בן לקיש האילת הזו אבריה צפופים, והיא מתקשה לילד, ומה הקדוש ברוך הוא עושה, ממציא

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

הנחש נושך את האילה פעמיים בסוד ויך את הסלע במטהו פעמיים
**וּמָנָא קְדָמָאָה נָפִיק דָּמָא, וְאִיהִי לְחִידָּה. וּמָנָא תַנְיִנָּא,
 נָפִיק מִיָּא וְשָׁתוּ כָּל אִינוּן בְּעִירָן דִּי בְטוּרִיָּא,
 וְאִתְּפַתְּחַת וְאוּלִידַת** והנה בנשיכה הראשונה יוצא דם וזה הנחש לוחך אותו,
 ובנשיכה השנייה יוצאים ממנה מי העיבור ואז שותים אותו כל אותם הבהמות שבהרים ואז
 נפתח רחמה והיא יולדת, דהיינו שבתחילה יוצא דם הבתולים שבסוד הסיגים לחיצונים
 ואח"כ יוצא שפע המים לכל המלאכים הממונים. **וְסִימְנָךְ** (במדבר כ) **וַיֵּךְ אֶת
 הַסֵּלַע בְּמִטְּהוֹ פַּעַמַּיִם. וְכָתִיב וַתִּשֶׁתְּ הָעֶדָה וּבְעִירָם** וסימן
 שתי הנשיכות הוא מש"כ 'ויך את הסלע במטהו פעמים', ואח"כ נאמר 'ותשת העדה
 ובעירם'.

הקב"ה מרחם על האילה בסוד קול ה' יחולל אילות
בְּתֵהוּא וּמָנָא דְקַדְשָׁא בְּרִידָּה הוּא חָס עָלֶיהָ עַל (ס"א עובדא)
עוֹבְרָתָא דְנִחָשׁ (ס"א דְחִידָּה) **דָּא** ובאותו הזמן הקב"ה מרחם עליה
 ע"י זה מעשה הנחש שהוא היסוד דקטנות. **מָה פְּתִיב, קוֹל יְהוָה**
יְחַלֵּל אֵילוֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעְרֹת וְגו'. קול יְהוָה יְחַלֵּל
 אֵילוֹת, אִינוּן חֲבָלִין וְצִירִין, לְאַתְעָרָא אִינוּן שְׁבַעִין
 קָלִין ואז מה נאמר, קול ה' יחולל אילות וגו' דהיינו שמש"כ 'קול ה' יחולל אילות' פירושו
 שהם חבלי וצירי הלידה שבהם מתעורר שבעים קולות שבז"ת עד שנשמע קולה לבינה.
מִיד וַיַּחֲשֹׁף יַעְרֹת, לְאַעְבָּרָא (נ"א לְאַתְעָרָא) **תֵּהוּא נִחָשׁ,**